

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 9^{ον}. ||

4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1865.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

ΝΥΞ ΕΝ ΤΩ ΝΕΩ ΚΟΣΜΩ.

ὦ νύξ! πόσον ἡ γλῶσσά σου εἶνα:
ὕψηλὴ δι' ἐμὲ! Ὅταν, βρυθάλων
κατὰ μόναις γαληνιαῖος, θεωρῶ
τοὺς ἀστέρας δι' ὧν κοσμεῖται ἡ
ἐσθὴς σου, πλανῶμαι καὶ μελετῶ
ἡσυχῶς ὑπὸ τὴν ἰσράν σκιάν σου.

Fontanes.

Ἐσπέραν τινὰ πλανηθεὶς ἐντὸς
δάσους, οὐ μακρὰν τοῦ καταρράκτου
Νιαγάρα, εἶδον τὴν ἡμέραν σβεννυ-
μένην περὶ ἐμὲ καὶ ἡσθάνθη ἐν ὄλῃ
αὐτοῦ τῇ ἐρημίᾳ τὸ ὠραῖον θέαμα
νυκτὸς ἐν τοῖς ἐρήμοις τοῦ νέου κό-
σμου.

Μικρὸν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου,
ἡ σελήνη ἀνατέλλουσα ἐπεφάνη ὑπε-
ράνω τῶν δένδρων πρὸς τὸν ἀντίθε-
τον ὀρίζοντα· αὔρα βαλσαμίδης, ἣν
μετ' αὐτῆς ἔφερεν ἡ βασίλισσα τῶν
νυκτῶν ἐκ τῆς ἑω, προεπορεύετο αὐ-
τῆς ἐπὶ τῶν δασῶν ὡς ἡ δροσερά
τῆς πνοῆ· τὸ μονῆρες ἄστρον ἀνήρ-
χετο μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοῦ οὐ-
ρανοῦ, ποτὲ μὲν ἀκολουθοῦν ἡρέμως
τὸ κυανοβαφὲς στάδιόν του, ἄλλοτε
δὲ ἐπαναπαυόμενον ἐπὶ συστάδων νε-
φῶν, ὁμοιαζόντων πρὸς ὑψηλόρυφα
ὄρη ἐστεμμένα ὑπὸ χιόνος. Τὰ νέφη
ταῦτα συμπτύσσοντα καὶ ἀναπτύσ-
σοντα τοὺς πέπλους αὐτῶν, ἐξελεί-

σοντο εἰς διαφανεῖς ζώνας στιλπνῆς
λευκότητος, διασκορπιζόμενας κατ'
ἐλαφρὰς τολύπας ἀφροῦ, σχηματί-
ζοντος ἐπὶ τῶν οὐρανῶν σειρὰς ἀ-
βροῦ καὶ λαμπροῦ βαμβακίου, τοσοῦ-
τον ἡδέος εἰς τὴν ὄρασιν, ὥστε ἐπί-
στευέ τις ὅτι αἰσθάνεται τὴν ἀβρό-
τητα καὶ ἐλαστικότητα αὐτοῦ. Ἡ δὲ
ἐπὶ τῆς γῆς σκηνὴ δὲν ἦτο ὀλιγώ-
τερον θαυμασία! Τὸ κυανόλευκον
καὶ χιονῶδες τῆς σελήνης φέγγος
κατήρχετο εἰς τὰς μεταξὺ τῶν δέν-
δρῶν διαστάσεις καὶ ὤθει δράγματα
φωτὸς μέχρι τῶν ζοφοδεστέρων με-
ρῶν· ὁ πρὸ τῶν ποδῶν μου ρέων πο-
ταμὸς ἀφανιζόμενος εἰς τὰ δάση ἐ-
παναφαίνετο λάμπων ἐκ τοῦ μυρμι-
ρίζοντος φέγγους τῶν ἀστέρων τῆς
νυκτὸς κατοπτριζομένων εἰς τὰ ρεί-
θρά του· εἰς δὲ τὸ ἀντίθετον τοῦ πο-
ταμοῦ μέρος, ἐπὶ πεδιάδος ἀναπέ-
πταμένης, ἐπιπτεν ἡ λάμψις τῆς σε-
λήνης ἐπὶ τῆς χιόνος, ἀνευ οὐδεμιᾶς
μαρμαρυγῆς· αἱ σημίδες σαλεύόμε-
ναι ἐκ τῆς πνεύσεως αὔρας κατὰ δια-
φόρους διευθύνσεις ἐσχημάτιζον νή-
σους σκιῶν κυματίζουσῶν ἐπὶ τῆς
ἀκινήτου ταύτης ἐκ φωτὸς θαλάσσης.
Περὶ ἐμὲ τὰ πάντα ἡρέμουν· καὶ ἤ-
σαν σιωπηλὰ εἰάν μακρόθεν κατὰ
διαλλείματα δὲν ἠκούοντο αἱ πτώ-
σεις φύλλων ὑπὸ τὴν ἀφηνιδίαν πνοῆν

τοῦ ἀνέμου καὶ οἱ στόνοι τῆς γλαυκῆς καὶ αἱ ὑπόκωφοι μυκθμοὶ τοῦ καταρράκτη τοῦ Πιαγάρα, οἵτινες ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς νυκτὸς προβαίνουν ἀπὸ ἐρήμου εἰς ἐρημον καὶ ἐξέπνεον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρήμων πάλιν δασῶν.

Τὸ μεγαλεῖον τῆς εἰκόνας ταύτης, καὶ ἡ ἐκπληκτικὴ μελαγχολία δὲν ἐκδηλοῦνται δι' ἀνθρωπίνου γλώσσης· ἡ ὠραιότερα ἐν Εὐρώπῃ νῦξ δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὴν ἀτελεστέραν ἰδέαν, εἰς μάτην ζητεῖ ἡ φαντασία νὰ ἐκταναθῇ ἐπὶ τῶν καλλιέργημένων ἀγρῶν μας, πανταχοῦ ἀπαντᾷ τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' εἰς τὰς ἀγρίας ταύτας χώρας ὁ ἀνθρώπος τέρπεται βυθίζόμενος εἰς ὠκεανὸν δασῶν, κατοπτεῦων ἐκεῖθεν τὰ βάραθρα τῶν καταρρακτῶν, μελετῶν παρὰ τὰς ὄχθας τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν καὶ ἐν γένει εὐρισκόμενος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Chateaubriand.

Εὐθύφρων.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΣΤΑΝΕΑ ΤΗΣ ΑΙΤΝΗΣ.

Τὸ γιγαντιαῖον τοῦτο δένδρον περιγράφη κατά καιροὺς ὑπὸ διαφόρων περιηγητῶν· ἰδοὺ δὲ τί ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν εἰκονογραφημένην Ἀποθήκην τοῦ 1833.

Τὸ δένδρον τοῦτο διατέμνεται εἰς δύο ἀνοίγματα εὐρῆ, δι' οὗ δύναται νὰ διέλθωσιν δύο ἄμαξαι παραπλευρῶς βαίνουσαι, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου μέρους, ὅπερ ὁμῶς δὲν τὸ ἐμποδίζει νὰ καλύπτεται κατ' ἔτος φύλλων καὶ καρπῶν. Πιστεύεται κοινῶς ὅτι ὁ μέγιστος αὐτοῦ κορμὸς, 152 ποδῶν περιφερείας, εἶναι ἀθροισμὰ πέντε δένδρων, τὰ ὁποῖα, πιεσθέντα

ἐπ' ἀλληλα καθ' ὅσον ἠῦξανον, συνῆνῶθησαν καὶ συνεσαρχώθησαν ἐπὶ τέλους ὑπὸ τὸν αὐτὸν φλοιὸν διαστρίνοντες οἱ κορμοὶ, ὅτι ἐκτρέφονται κατὰ τὸ ἐν τῶν δένδρων αὐτῶν, τοῦ ὁποῖου ὁ κορμὸς μετρηθεὶς κατ' ἰδίαν ἔχει 35 ποδῶν περιφερείαν. Ἐντούτοις ὁ Βρυδῶν, ὁ ἰδὼν τὴν καστανέα ταύτην κατὰ τὸ 1770, ἀναφέρει ὅτι οἱ ξεναγοὶ αὐτοῦ, ἐρμηνευταὶ πιστοὶ τῶν παραδόσεων τοῦ τόπου, διεβεβαίουν ὅτι εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν αὐνεχῆς καὶ σώως φλοιὸς ἐκάλυπτε τὸν κορμὸν φυτῆς τῆς ὁποίας ἦδη σώζονται μόνον τὰ σεδάσματα λείψανα. Ὁ μοναχὸς Ρεκούπερος, φυσιοδίφης σικελιώτης, ἐβεβαίωσεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀγγλοῦ περιηγητοῦ καὶ πολλῶν ἄλλων παρευρισκομένων, ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κολοσσιαίου τούτου δένδρου ἦτο μία, καὶ ἐπομένως, ὅτι ὁ καρπὸς πρέπει νὰ ἦτο εἰς καὶ μόνος ἐπίσης. Ὁ Χούελ ἔχει τὴν αὐτὴν γνώμην προσθέτων ὅτι ἡ προξενηθεῖσα αὐτῷ φθορὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἦτο μικροτέρα τῆς ὑπὸ τοῦ πελέκειος τῶν χωρικῶν, οἵτινες ξυλεύονται αὐτόθεν τὰ πρὸς θέρμανσιν ξύλα.

Ἐν τῷ εἰρημένῳ ἀνοίγματι κατεσκεύασαν καλύβην πρὸς χρῆσιν τῶν συλλεκτῶν τῶν καστάνων εἰς τὴν μεγάλην καστανίαν τῶν ἑκατῶν ἵππων, (castagno de cento cavalli) ὡς λέγει ὁ λαὸς· διότι τοπικὴ παράδοσις ἀποδίδει τὴν ἐπίκλησιν ταύτην εἰς τι συμβεβηκὸς τῆς Ἰωάννας, βασιλισσῆς τῆς Ἀραγωνίας, ἣτις, ἐπανερχόμενη εἰς Νεάπολιν, ἔσχε τὴν περιέργειαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Αἴτνην, καὶ ἀνέβῃ τὸ ὄρος συνοδευομένη ἐξ ἑκατῶν ἵππων, οἵτινες πάντες κατόφυγον ὑπὸ τὸ κολοσσιαῖον δένδρον, παραμυλαχθέντες ἐντελῶς ἐκ τῆς εἰφνηδίας ἐπιπλοῦσας θυέλλης.

Ἡ Ἀμερικὴ σεμνύεται ἐπὶ τῇ μεγίστῃ αὐτῆς διστελέχῳ κυπαρίσσῳ, ἡ Ἀφρικὴ δύναται νὰ ἀντιτάξῃ τὸ Βοαβάδ καὶ ἡ Αὐστράλια

τὸ Εὐκάλυπτον (eucalyptus)· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ καστανέα τῆς Αἴτνης ἕλει ὑψοῦται, ἡ Εὐρώπη δύναται νὰ υπερηφανεύεται ἐπὶ τῇ κτήσει τοῦ μεγίστου δένδρου τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἀδανσῶν ὑπελόγησε τὴν ἡλικίαν ἐνὸς βοαβάδ, τὸ ὁποῖον ἐμέτρησε καὶ ἐσπούδασε τὸν διοργανισμόν του, εἰς 5,150 ἔτη. Κατὰ τὸν Δεκαντύλλην ἡ διστέλεχος κυπαρίσσοσ τῆς Maruetopec εἶναι ἀκόμη γηραιότερα. Πόσον λοιπὸν αἰῶνων ἡλικίαν πρέπει νὰ ἔχη ὁ πρεσβύτερος οὗτος τῶν δένδρων τῆς Εὐρώπης; ἀλλὰ τὸ δένδρον τοῦτο φύεται ἐπὶ τῆς Αἴτνης, παρὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ἡφαιστείου, ὅρους ὑψωθέντος διαδοχικῶς ἐξ ὑπογείων ἀναβρασμῶν ἄρα μακρὰ σειρὰ αἰῶνων ἐχρειάσθη μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ τούτου, καὶ πρὶν ἡ ἡφαιστῶδης αὐτῆ ὕλη δύνηται νὰ τρέφῃ φυτὰ, ἐχρειάσθη ἀκόμη μακρὸς χρόνος διὰ τὴν ἀπόφυξιν καὶ διάλυσιν τῆς λάβας. Ὑποκρύπτονται ἐνταῦθα σελίδες τινὲς τῶν χρονικῶν τοῦ κόσμου!...

Η ΚΛΕΨΥΔΡΑ.

Τὸ ὄργανον τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον μεταχειρισθὲν παρὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς καταμέτρησιν τοῦ χρόνου· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἀστρονόμοι κατέγειναν εἰς τελειοποίησιν αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖου ἐχρῶντο εἰς πάσας τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτῶν ἐρεῦνας. Καὶ οἱ μὲν Αἰγύπτιοι ἀποδίδουσιν τὴν ἐφευρεσίν του εἰς τὸν Ἑρμῆν, ὁ δὲ Πλίνιος, ὁ ἀρχαῖος, εἰς τὸν Scipion Nasica, ὅστις ἐκοινοποίησεν τοῦτο κατὰ τὸ 595 — 158 Π. Χ. ὁ δὲ Vitruve παραδέχεται ὡς ἐφευρετὴν τὸν Ctesibial, ἀλεξανδρινὸν μαθητικόν, ὅστις μᾶλλον φαίνεται τελειοποιητῆς· ἰδοὺ δὲ ἡ περιγραφή τῆς κλεψύδρας τούτου κατὰ τὸν Vitruve.

« Ἐσήμερις, λέγει, τὰς ὥρας διὰ τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον διερχόμενον

κανονικῶς διὰ μικρὰς ὀπῆς ὑπαρχούσης εἰς τὸ βάθος ἀγγείου τινὸς, καὶ πίπτων ἐντὸς ἑτέρου, ὕψου ἀνεπισθῆτως τεμάχιον φελλοῦ. (1) φελλὸς οὗτος ἦτο προσδεδεμένος δι' ἀλύσσεως περιελισσομένης κύκλω τροχοῦ, ὅστις εἶχεν εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον σακκίδιον πλήρες ἄμμου ὀλίγον τι ἐλαφρότερον τοῦ φελλοῦ. Ἡ ἄλυσσος αὕτη, κινουσα τὸν εὐστροφον τροχόν, περιστρέφε καὶ βελόνην ἐμπεπηγμένην ἐπ' αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἐδείκνυεν τὴν ὥραν ἐπὶ τινος πλακῶς· ἐννοεῖ τις εὐκόλως πόσον ὀλίγον ἦτο ἀκριβὲς τὸ χρονόμετρον τοῦτο ἐνεκα τῶν μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρας ».

Παραπλησίαν τῆς περιγραφείσης μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς μέτρησιν τοῦ παραχωρουμένου καιροῦ εἰς τοὺς ῥήτορας νὰ ὀμιλῶσιν. Ἰδιαίτερος ὑπάλληλος ἦτο ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιτήρησιν τῆς κλεψύδρας καὶ ἀνήγγελλε τὴν διάρρρυσιν τοῦ ὕδατος· ὁ δὲ Δημοσθένης καὶ οἱ λοιποὶ ῥήτορες διδάσκουσιν ἡμᾶς ὅτι ἦσαν λίαν φειδωλοὶ τοῦ καιροῦ τῶν ἡ τοῦ ὕδατος αὐτῶν, ὅπως τότε ἐλεγον.

Οἱ Ῥωμαῖοι παρεδέχθησαν τὴν συνθήειαν ταύτην τοῦ ὀρίζειν τὴν ὀμιλίαν τῶν ῥητόρων διὰ τῆς κλεψύδρας, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὴν καταστροφὴν τῆς εὐγλωτίας κατὰ τὸν Κιντιλιανόν· εἰς δὲ τοὺς Ῥωμαῖκούς στρατοὺς ἐχρησίμευε πρὸς ἀλλαγὴν τῶν σκοπῶν.

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΣΟΦΟΣ.

Ὁ Ἀρχιμήδης ἐπὶ τῆς ἐσχῆς τῶν Συρακουσῶν ἐπίθανε τὴν διάνοιαν κατεληγμένην ἔχων ὑπὸ τῆς τέχνης, τὴν ὁποῖαν ἐδίδασκε, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὸ ξίφος τοῦ Ῥωμαίου στρατιώτου.

Le Brun.

Ὁ ἀββᾶς Δε Μολλιέρος ἦτο ἀνθρώπος ἀπλοῦς καὶ πτωχὸς συγ-

χρόνως, ξένος πρὸς τὰ πάντα, ἐκτὸς τῶν μελετῶν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στήματος τοῦ Καρτεσιου. Δὲν εἶχεν ὑπὲρ τὴν καὶ ἐλλείπει καυσοξύλων ἐργάζετο ἐπὶ τῆς κλίνης του ἔχων τὴν κεφαλὴν του περιβεβλημένην διὰ τοῦ βραχίου του, ὑπεράνω τοῦ σκούφου του. Πρῶταν τινα ἀκούει κρουομένην τὴν θύραν.

— Ποῖος εἶναι;

— Ἀνοίξατε.

Ἔσυρε τὸ σχοινίον καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ χωρὶς νὰ στραφῆ παντελῶς.

— Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησε.

— Δὸς μοι χρήματα!

— Χρήματα!

— Ναι, χρήματα!

— Ἄ! ἐννοῶ, εἶσαι κλέπτης.

— Κλέπτης ἢ ὄχι, θέλω χρήματα.

— Ναι, ἀληθῶς θέλεις, πολὺ καλά! ἀναζήτησον αὐτὰ ἐκεῖ... μέσα, καὶ ἐξέτεινε τὸν τράχηλον παρουσιάζων τὸ ἐν σκέλος τοῦ βραχίου του.

Ὁ κλέπτης ἐθύθισε τὴν χεῖρα ἀλλὰ

— Δὲν ὑπάρχουσι χρήματα ἐδῶ, τῷ εἶπεν.

— Πραγματικῶς δὲν ὑπάρχουσι ἀλλ' ὑπάρχει τὸ κλειδίον.

— Καὶ τὸ κλειδί αὐτό;...

— Λάβε το.

— Τὸ ἔλαβα.

— Πήγαινε τώρα καὶ ἀνοίξε τὸ γραφεῖον ἐκεῖνο.

Ὁ κλέπτης βάλλει τὸ κλειδίον εἰς τὴν ὀπὴν ἄλλου συρταρίου.

— Ἄφες αὐτό, μὴ τὸ ἀνοίγῃς! εἶναι τὰ χαρτῖα μου εἰς τὸ ἄλλο συρτάριον θὰ εὐρῆς τὰ χρήματα.

— Ἰδοὺ αὐτά.

— Αἶ! πολὺ καλὰ λάβε τα καὶ κλείσε πάλιν τὸ συρτάριον.

Ὁ κλέπτης φεύγει.

— Κύριε κλέπτη, κλείσε λοιπὸν τὴν θύραν! Ἄ! τὸν ἄθλιον τὴν ἀφῆκε ἀνοικτὴν!... τί διαβολο-

κλέπτης! πρέπει νὰ σηκωθῶ νὰ τὴν κλείσω! καὶ εἶναι τόσο ψύχος....

Κατηραμένε κλέπτη!

Ὁ ἀββᾶς κατέβη τῆς κλίνης του καὶ ἐκλείσει τὴν θύραν καὶ ἐπανελθὼν ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του μηδὲν συλλογιζόμενος, ἴσως, ὅτι δὲν εἶχε νὰ πληρῶσῃ τὸ δεῖπνόν του.

Chamfort.

Εὐθύφρων.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΑΙΜΟΣΤΑΓΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥ.

(Συνέχεια.)

— Ἄ! ἔχετε ἀδελφὸν κυρία; ἠρώτησεν ὁ μυλωθρὸς.

— Μάλιστα πολὺ νεώτερον ἐμοῦ, ὥστε μὲ θεωρεῖ ὡς μητέρα του.

— Γνωρίζετε, κυρία, τὸν τόπον.

— Ὁχι κυρίαν, ἀλλὰ δεσποινίδα, ὀνομάζετέ με σὰς παρακαλῶ· ἐγὼ ἦλθον ἐδῶ ἄλλοτε νεωτάτη, καὶ μόλις ἐνθυμοῦμαι.

— Λοιπὸν δεσποινίς, διατάξατε.

— Εἰπέτε μοι, κύριε, ποῖος εἶναι ἐφημέριος τῆς ἐνορίας τῶρα;

— Εἶναι ὁ ἀξιολόγος Κ. Λεπλάνκ, τὸν ὅποιον πάντες ἀγαπῶσιν ὡς πατέρα.

— Ἄ τέσον καλλίτερα! χαίρω πολὺ.

— Μήπως τὸν γνωρίζετε; δεσποινίς.

— Ὁχι, ἀλλ' ἤκουσα νὰ ὀμιλῶσιν ὡς περὶ ἀξιολόγου ἀνθρώπου, καὶ ἤθελον εὐχαριστηθῆ πολὺ νὰ τὸν γνωρίσω.

— Εἶναι ἴσως εὐσεβὴς τις, ἐσκέφθη ὁ μυλωθρὸς· τὰ γερὸντοκόριτσα δὲν ἔχουσι ἄλλην παρηγορίαν, θὰ προσεύχεται καὶ δι' ἡμᾶς, διότι...

Ἐἶτα, προσέθηκε μεγαλοφώνως.

— Καὶ ἐπὶ τὸν Κ. ἐφημέριος ἔλθη νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα μου Ἰωάνναν καὶ τῷ ἀναγγεῖλεν ὅτι κυρία τις κατεκοῦσα μέγρος τοῦ φρουρίου, ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἴδῃ, πῶς θέλω σὰς ὀνομάσει;...

— δεσποινίδα Σεραφίνην.

— Καὶ τὸν Κ. ἀδελφόν σας;

— Γάστωνα.

— Πολὺ καλὰ, ἤδη, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω, δεσποινίς, ὅτι ἡ κόρη

μου εἶναι μία τῶν πλουσιωτέρων κληρονόμων τοῦ τόπου.

— Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μυλωθροῦ εἶναι ἐπικερδές;

— Ναι, μάλιστα, ὁ ποταμὸς ῥέει καλά καὶ οἱ σάκκοι τοῦ σίτου ἔρχονται κατὰ σωροὺς εἰς τὸν μύλον.... Ἐπειτα....

Ἐδῶ ὁ μυλωθρὸς ἐστάθη, ὡς περὰν κατ' ἑαυτὸν φράσιν ἦν ἐφοβεῖτο νὰ προφέρῃ δυνατὰ.

— Λοιπὸν, κύριε, πότε δύναμαι νὰ ἐγκατασταθῶ;

— Ὅποτεν θέλετε, δεσποινίς, αὐριον, μεθαύριον... ὅταν σὰς ἀρέσκῃ.

— Ἀποχαιρετῶ λοιπὸν τὸν νέον μου οἰκοδεσπότην ὀνομαζόμενον;...

— Γερο-Λεφέβρ, μυλωθρὸν τοῦ Παροχίου Βράχου... Ἄ!... εἶμαι γνωστὸς ὡς λευκὸς λύκος.

— Λεφέβρ!... ἐπανελάβεν ἡ Σεραφίνια, ὡς ἀναζητοῦσά τι εἰς τὴν μνήμην της. Ἐἶτα, ἐξηκολούθησεν.

— Ἰγιαίνετε λοιπὸν, κύριε Λεφέβρ, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν μετ' ὀλίγον.

Ἐχαιρετῆθησεν καὶ ἡ κυρία ἀνεχώρησεν· ὁ δὲ μυλωθρὸς ἐπανεἴληθεν εἰς τὸν μύλον του διὰ τῆς κλίμακος ἥτις ἔληγεν εἰς τὸν περιστερεῶνά του. Παρητήρησε τοὺς νεοσσοὺς του, ἐθαύμασε τὰς ποικιλόχρους περιστεράς του καὶ ἐκατέβη εἰς τὴν οἰκίαν εὐθυμὸς παρὰ τὸ σὺνηθε, διότι ὁ Γερο-Λεφέβρ δὲν ἦτο πάντοτε εὐδιάθετος.

Ἐἶχε γίνεῖ ὑπερόπτης καὶ σκληρὸς ὡς, συνήθως πάντες οἱ κοινοὶ, οἱ ἀποκτῶντες περιουσίαν τινὰ ἀνελπίστως.

Ὁ Λεφέβρ ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ γηραιοῦ ἐπιμελητοῦ τοῦ φρουρίου· εἶχεν ἀνατραφῆ εἰς τὴν ἀρχοντικὴν ταύτην ἰδιοκτησίαν καὶ περιεβλήθη τὸ ὑπόργημα τοῦ μυλωθροῦ ὑπὸ τοῦ τελευταίου τῶν δεσποτῶν· ἀλλ' ἡ ἐπανάστασις, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ὁποίας ἔρρευσε τόσο εὐγενὲς αἷμα, καὶ ἐβίασε τόσο εὐγενεῖς νὰ ἐκπατρισθῶσιν, ἔδωκε παντελῆ ἐλευθερίαν εἰς πάντας ὅσοι ἦσαν ὄχλος καὶ δοῦλοι· αἱ μεγάλαι αὐτῆς ἀρχαὶ τῆς ἰσότητος, αἱ ἰδέαι αὐτῆς τῆς ἀφαιρέσεως ἐκ τῶν ἐχόντων πολλὰ ἵνα δοθῶσι πρὸς τοὺς μὴ ἔχοντας ἀρκετὰ, ἐξήγειραν πολλὰς κεφαλὰς, ἡσυχους μέχρι τότε, καὶ κατέστησαν αἰμοεόρους, ἐκ τῆς ὕψους τοῦ αἵματος, ἀνθρώπους οἵτινες ἤθελον μένει ἡσυχὸι μεταξὺ τῶν οἰκογε-

νειῶν των, ἀνευ ἐπιθυμιῶν καὶ σκέψεων ἀνωτέρων τοῦ κύκλου αὐτῶν.

Ὁ Λεφέβρ, ἀγοράσας τὰς ἐξαρτωμένας γαίας τῆς ἀρχοντικῆς ταύτης ἰδιοκτησίας, καὶ πληρώσας ταύτας διὰ χρηματικῶν γραμματίων, εὐρέθη, μετ' οὐ πολὺ, ὁ πλουσιώτερος τοῦ τόπου. Τὸ κατ' ἀρχὰς ἔσχε τὴν εὐγενῆ ἰδέαν νὰ ἀποδώσῃ τὸ κληρονόμημα τοῦτο εἰς τοὺς κυρίους του, ἐάν ποτε ἤθελον ἐπανελθῆ· ἀλλ' ἡ ἀγνοία αὐτοῦ περὶ τῆς τύχης των, εἶτα ἡ κτῆσις τοσοῦτου πλοῦτου, τῷ διέφθειρον τὴν καρδίαν ἡμέρα τῆς ἡμέρας· καὶ ἐπὶ τέλους ἐλησμόνησε τὰ καλὰ του αἰσθημάτων καὶ κατέστη ἐγωϊστῆς, ἀλαζῶν καὶ κακὸς ἐνίοτε. Τρέμοντες οἱ γείτονες, ἐζήτουν παρ' αὐτοῦ χάριν τινα, ἐκτὸς ἐάν ἦτο εἰς τὰς καλὰς ὥρας του, ὡς ἔλεγον. Ἐρρόνου μάλιστα ὅτι προσεπάθει νὰ φαίνεται δύστροπος, πιστεύων οὕτω ἑαυτὸν μεγαλυνόμενον ἐπὶ μᾶλλον· ἕκαστος διαπρέπει κατὰ τὴν ἰδέαν του. Δὲν ἠγάπα ἐν τῷ κόσμῳ ἢ τὴν θυγατέρα του, τὸ μόνον τέκνον τὸ ἐπιζήσαν αὐτῷ ἐκ τῶν ἐξ τὰ ὁποῖα τῷ ἐδώρησεν ἡ γυνὴ του, ἀποθανοῦσα κατὰ τὸν τοκετὸν τοῦ πέμπτου ἄρρενος. Συνεκέντρωσε λοιπὸν ὅλην τὴν ἀγάπην του ἐπὶ τοῦ θυγατρίου τούτου, τὸ ὅποιον ἐπεριποιεῖτο πολὺ προσδοκῶν νὰ εὐρῆ αὐτὴν εὐπειθῆ ἐν καιρῷ, ἵνα ὑπανδρευθῆ ἄνδρα τῆς ἀρεσκείας του, δηλαδὴ, τὸν πλουσιώτερον ἢ τὸν μᾶλλον κολακεύοντα ἐκ τῆς θέσεώς του τὸν ἐγωϊσμὸν αὐτοῦ.

Ἐἶχε τὸ πρόσωπον στρογγύλον καὶ ἀρκετὰ πυρρὸν, κόμην κλίνουσαν πρὸς τὸ ἐρυθροῦν, ὀφθαλμοὺς τεφροῦς, ζωηροῦς καὶ κοίλους, σκιαζομένους ἀπὸ πυκνὰς ὄφεις. Ἡ ρίς του ἦτο ὀξεῖα, τὸ στόμα του, τὸ πλατυνόμενον ἐκ τοῦ γέλωτος, οἰκτρὸν τὸ μέγεθος καὶ ἐμπαικτικὸν τὴν ἐκφρασιν. ἦτο δὲ μετρίου ἀναστήματος καὶ πλατὺς τοὺς ὤμους, ὅπερ κοινῶς καλεῖται κοντόχονδρος. Πάντοτε ἔφερεν ἐπανωφόριον φαῖον θέτων τὰς χεῖρας εἰς τὰ θηλάκια του, ἢ τρίβων μᾶλλον αὐτὰς τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης μετ' ἤθους ἀνθρώπου εὐχαριστημένου ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ τῶν ὄσων ἔλεγεν. Ἄν καὶ ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν, ἦτο ἀκόμη εὐκίνητος καὶ περιεπατεῖ συνοδευόμενος ἐκ τοῦ σκύλου του Ζαμῶρ, ὠρχίου ζώου τῶν Πυρρηνναίων, τὸ ὅποιον τὴν μὲν ἡμέραν συνώδευε τὸν κό-

μόν του, τὴν δὲ νύκτα ἐφύλαττε τὸν μύλον. Τοιοῦτος ἦτο ὁ Γερο-Λεφέβρ.

Κατέβη λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἐκάθισε πλησίον τῆς θυγατρὸς του ἧτις ἐκράτει τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ οἴκου, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο μικρὰ ἐργασία, διότι εἶχε πολλοὺς πελάτας, τὴν ἠπάσθη εἰς τὸ μέτωπον λέγων εἰς αὐτήν·

— Αἰ, λοιπὸν, μικρὰ μου, πιστεύω ὅτι θέλεις εὐχαριστηθῆ ἔκ. τοῦ πατρὸς σου;

— Διὰ τί, ἀπήντησεν ἡ νεανὶς ὑψοῦσα τοὺς ὠραίους κυκνοὺς ὀφθαλμοῦς τῆς ἐπὶ τοῦ μυλωθροῦ· με ἔφερες κἀνὲν κόσμημα, πάτερ;

— Φιλάρσεκος, ποῦ εἶσαι ὑπέλαβεν ὁ Λεφέβρ, δὲν σκέπτεσαι παρὰ κοσμημάτων καὶ στολισμοῦς, ἀλλὰ μὰ τὴν ἀγίαν Βαλερίαν, εἶσαι τόσο ὠραία ὥστε σὲ τὸ συγχωρῶ.

Καὶ ὁ μυλωθρὸς προσέβλεπεν αὐτὴν εὐαρέσκως.

— Μέμφεται τὴν φιλαρσεκίαν μου καὶ ἐντούτοις σεῖς εἴσθε ἡ αἰτία, πάτερ μου· διότι πάντοτε φέρεσθε πρὸς ἐμὲ περιποιητικὸς καὶ με καταστολιζέτε, ὅπως λέγουσιν ὅλοι, δὲν εἶναι λοιπὸν ἰδικόν μου λάθος.

— Ἐλα δὲ, δὲν παρατηρεῖς ὅτι ἀπειζομαι; μὴ προσηύχῃσαι λοιπὸν ὅτι θυμῶνεις, καὶ ἀσχημίζει τόσο τὸ ὠραῖον στόμα σου.

Τῷ ὄντι ἡ Ἰωάννα ἦτο ὠραιοτάτη, εἶχεν ὀφθαλμοὺς κυκνοῦς ἐπίσης γλυκεῖς ὡς ἀνταύγεια τοῦ οὐρανοῦ καὶ πλήρεις ἐρρασιμίας ῥαθυμίας, πρόσωπον ὡεῖδες μετὰ κανονικῶν καὶ λεπτοφυῶν χαρκτηρίων, χροῖαν ὡς τοῦ ῥόδου καὶ τὸ δέρμα τοσοῦτον ἀπαλὸν καὶ διαφανές, ὥστε ἐβλεπέ τις ὑπ' αὐτὸ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος· λακίσκος ἐφ' ἑκατέρᾳ τῶν παρειῶν αὐτῆς, ἐδίδεν εἰς τὸ μειδίαμά της ἀπερίγραπτον θέλητρον. Τὸ σύνολον δὲ τοῦ προσώπου της ἔστεφε κόμη ξανθὴ καὶ ἀφθονος ἐλισσομένη περὶ κάλυμμα ἐκ τριχάπτων κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου. Τὸ εὐστροφὸν καὶ χάριεν σώμα της περιβάλλετο διὰ θώρακίου ἐκ μαύρου βελούδου καὶ ἐσθῆς ῥαβδωτῆ ἀρκετὰ βραχεῖα, ὥστε νὰ φαίνεται, μικρὸν κἄτω τοῦ γόνατος, κνήμη στρογγύλη καὶ πόδες μικροφυεῖς, περιβεβλημένοι ἐντὸς μικρῶν πεδύλων, συνεπλήρουν τὸν φιλάρσεκον ἱματισμὸν αὐτῆς μετὰ περιζώματος ἐξ ὑφά-

ματος λευκοῦ ὡς τὸ ἐκ τῶν σάκκων ἐκχέομενον ἄλευρον. Ταιαύτη τις ἦτο ἡ ἑσθία· ἐκάθητο πλησίον μικρῆς δρυϊνοῦ τραπέζης, μαύρης, ἐκ τῆς παλαιότητος καὶ τεχνικῶς ἐξεργασμένης, ἐνώπιον παραθύρου κειμένου πρὸς τὴν πατημὴν, καὶ ἐταλκντεύετο ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς τῆν ὁποῖαν στήριζεσκ ἐπὶ τοῦ τοίχου·

— Λέγε μου λοιπὸν, πάτερ, εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τί εἶν' αὐτὸ τὸ ὁποῖον θέλει μοὶ προσεγγίσει εὐχαρίστησιν.

— Λοιπὸν κόρη μου ἐπειδὴ βαρύνεσαι νὰ μένης πάντοτε μόνη σὲ ἔβρον σύτροφον.

— Αἰ... καὶ παῖαν;

— Κυρίαν τιμὴ ἧτις ἐνοικίασε πρὸ ὀλίγου δύο δωμάτια τοῦ φρουρίου,

— Ἀδύνατον πάτερ μου, τὸ φρούριον εἶναι εἰς τοιαύτην κακὴν κατάστασιν, ὥστε ποῖος εἶναι δυνατόν νὰ κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ;

— Καὶ ἐντούτοις εἶναι ἀληθές· θὰ κατοικήσῃ κυρία τις ἡλικιωμένη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ ὁποῖος εἶναι νεώτατος.

— Εἶναι ὠραία ἡ θεσπερὴς αὕτη.

— Ὅχι, εἶναι μάλιστα ἀσχημοτάτη, ἀλλ' εἶναι κάλλιστα ἀνατεθραμμένη· φαίνεται ὅτι αἱ περιστάσεις τὴν ἀναγκάζουσι νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ ἀπόκεντρον τοῦτο μέρος.

— Ἀλλ' ἀφίνω ὅτι εἶναι τόσον κατερειπωμένων γνωρίζεις, πάτερ ὅτι φαίνονται καὶ φαντάσματα τὴν νύκτα;

— Τὰ εἶδες, σὺ, παιδί μου.

— Προχθὲς τὸ βράδυ μάλιστα ὁ Ἰάκωβος, ὁ δούλος τοῦ μύλου, εἶδεν ἕνα... καὶ...

— Ἐλα σιῶπα, δὲν ἐντρέπεσαι νὰ πιστεύεις ὅτι ὑπάρχουσι φαντάσματα; θὰ με κάμῃς νὰ θυμῶσω.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχεται ὁ Ἰάκωβος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ σκύλου τοῦ Κουτσού.

— Δὲν εἶν' ἀληθὲς Ἰάκωβε, ὅτι ὑπάρχουσι φαντάσματα εἰς τὸ φρούριον καὶ ὅτι εἶδες ἕνα πρὸ δύο ἡμερῶν;

— Τόσον ἐλθόντων, ἀφέντη, ἔσον καὶ πῶς ὁ Κουτσὸς εἶναι σκύλος;

— Δὲ ἰδωμέν, ἀναγίγνωστέ μου τὰ εἶδες, τοῦτο μὲ διασημάζει, εἶπεν ὁ μυλωθρὸς.

— Παλάτι, φορτίε, κύριε Λεφέβρ, με

ἠρώτησαν οἱ χωρικοὶ τί τρέχει εἰς τὸ φρούριον καὶ ἂν εἶδον ποτὲ τίποτε· ἐγὼ ὅμως πάντοτε τοὺς ἔλεγα ὅτι δὲν εἶδα ποτὲ τίποτε, καὶ ὅτι κυττάζω τὴν δουλειά μου καὶ δὲν φροντίζω διὰ τὰ φαντάσματα. Προχθὲς ὅμως τὴν νύκτα ἐπῆγα εἰς τὸ φρούριον νὰ κατεβάσω τὸ στᾶρι, ὅπου εἶχαμεν ἀπλωμένον εἰς τὸν ἥλιον· ἔκαμα τρεῖς δρόμους ἤσυχᾳ χωρὶς νὰ συλλογισθῶ καθόλου φαντάσματα καὶ βρυκόλακας· ἀλλ' ἐνῆ ἔπερνα τὸ τέταρτον σακκὶ παρετήρησα μίαν μεγάλην σκιάν κατὰμαυρη, ἡ ὁποία ἐπέρνα τείχο τείχο ὀπίσω ἀπὸ τὰ σακκία, μολονότι ἀκουμποῦταν εἰς τὸν τείχον... εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐφοβήθηκα, ἀλλ' ὅταν τὴν εἶδα νὰ σταθῇ, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐμπρὸς μου καὶ νὰ με παρατηρῇ μετὰ μάτια της ποῦ ἔχουναν φλόγες, μὰ τὴν ἀλήθεια μ' ἐπικσε φόβος, ἔβριξα κἄτω τὸ σακκὶ κ' ἔφυγα.

— Καὶ τὸ στᾶρι δειλέ;

— Δὲν ἐχύθη οὔτε σπιρί· ὕστερα ἀπ' ὀλίγον ἠθέλησα νὰ δῶ τί διάβολος ἦτο· ἔβαλα λοιπὸν τὸν Κουτσὸν νὰ ψάξῃ, ἐπῆρα καὶ ἐγὼ ὀλίγον θάρρος ἄρπαξα ἕνα ξύλο στὸ χέρι καὶ ἔτρεξα εἰς τὴν γαλαρία... τί νὰ δῶ... δύο ἰσκιούς, οἱ ὁποῖοι ἐσέρνοντο εἰς τὸν τείχον, ἠθέλησα νὰ τρέξω κατόπι ἀλλὰ τὸ πόδι μου σκόνταψε καὶ ἔπεσα· ἀκούω τότε φροῦ, φροῦ... καὶ ἔπειτα καθαρὰ τὴν λέξιν «Περίεργε!» Ὅταν ἐσηκώθηκα δὲν εἶδα πλέον τοὺς ἰσκιούς παρὰ τὸν Κουτσὸ ποῦ ἐκυνῆγα δύο μαῦρες γάτες· ὁ θεὸς ἠξέυρει πῶς ἐμαύριζαν!...

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα ἐπῆρα τὸ σακκὶ μου καὶ ἔφυγα· ἀλλὰ δὲν ἔκαμα ἄλλο δρόμο.

— Βρεμένη κόττα! τόσον πολὺ φοβεῖσαι εἶπεν ὁ μυλωθρὸς.

— Διάβολε! ἦσαν ἰσκιὸι ἀληθινοὶ καὶ γάτες μαῦρες, σοῦ λέγω ἀφέντη.

— Ἦτο ὁ ἰσκιὸς σου δειλέ, ἐπειδὴ ὑπῆρχε σελήνη.

— Αἰ! πῶς δὲν πιστεύεις! σὲ λέγω ὅτι εἶδα δύο ἰσκιούς μέσα εἰς τὴν γαλαρίαν.

— Ὀνειρεύεσο.

— Ἀλλ' ἀφοῦ με εἶπαν: Περίεργε!

— Τὰ αὐτὰ σου ἐβόμβιζαν, δειλέ...

— Δειλὸς ἐγὼ! παντελῶς κύριε, ἔχω μάλιστα καρδιά· ἀλλ' ἠθελα νὰ εὐρεθῆς

κατὰ πρόσωπον μετὸν διάβολο νὰ δῶ τί θὰ ἔλεγες τότε.

— Τί σκέπτεσαι λοιπὸν δι' ὅλ' αὐτὰ; πάτερ μου.

— Πιστεύω, κόρη μου, ὅτι οἱ γείτονες ἠθέλησαν νὰ φοβήσωσι τὸν Ἰάκωβον· ἰδοὺ κατ' ἐμὲ ὀλόκληρον τὸ μυστήριον.

— Αἰ! ὅχι, ἀφέντη, δὲν εἶναι οἱ γείτονες· διότι αὐτοὶ τρέμουν νὰ πλησιάσωσι εἰς τὸ φρούριον τὴν νύκτα· ἔπειτα δὲν ἐμπόρου ποτὲ ἄνθρωποι νὰ περάσουν ὀπίσω ἀπὸ τὰ σακκία ποῦ ἦσαν κολλημένα εἰς τὸν τείχον, καὶ οὔτε τσιγαρόχαρτι ἐχωροῦσεν.

— Ἦτο ζαλισμένος καὶ ἐβλεπες διπλᾶ τὰ πράγματα, Ἰάκωβε· νὰ, πάρε, πιε ἕν ποτηράκι, παιδί μου, θὰ σὲ ζεστάνῃ καὶ θὰ διώξῃ τὰ φαντάσματα ἀπὸ τὸν νοῦ σου. Πρόσεξε νὰ μὴ εἰπῆς τίποτε εἰς κανένα διότι ἡμπορεῖ νὰ βλάψῃ τὸν μύλον, καὶ νὰ φοβήσῃ τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία θέλει νὰ κατοικήσῃ καὶ τότε νὰ μὴ ἔλθῃ· ἤκουσες καλά; πρόσσεξε!

— Ναί· ἤκουσα, κύριε Λεφέβρ, δὲν θὰ πῶ λέξιν.

— Καλὰ· πήγαινε·

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἱστορία.

Εἰς μὴν παρῆλθεν ἐκ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ Ἰάκωβος διηγήθη τὰ συμβάντα αὐτοῦ μετὰ τῶν μαύρων σκιῶν, ὅτε ἡ νέα κάτοικος τοῦ φρουρίου ἐγκατεστάθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, εἰς τὰ δύο δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἐξελέξατο· ἐγένετο δὲ ἀμέσως γνωστὴ ὡς ἐπιδέξιος περὶ τὸ κέντημα καὶ πανταχόθεν χάρις εἰς τὰς θερμὰς συστάσεις τοῦ σεβασμίου ἐφημερίου Λεπλάνκ ἔφερον πρὸς αὐτὴν ἐργασίαν.

Ὁ ἀδελφὸς της Γάστων προσεκολλήθη ὡς βοηθὸς παρὰ τῷ σχολείῳ, τὸν ὁποῖον ὁ διδάσκαλος ἐνόμισεν εὐρημα, διὰ τὴν ποικιλίαν καὶ βαθύτητα τῶν γνώσεών του. Ἦτο φίλος μεθ' ὄλων καὶ πολλάκις διεσκέδαζε τοὺς ἀγαθοὺς χωρικοὺς παίζων τὸν ἀσκὸν· οἱ χωρικοὶ ἐνόουν ὅτι ἦτο ἀνώτερος αὐτῶν ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐδεικνύετο ταιαῦτος, ὅπως οἱ ἴδιοι ἔλεγον, τὸν ἠγάπων περισσότερον.

Ἡ Στεφανία ἦτο τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, ἠφανισμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἐκ τῆς εὐλογίας μέχρι πώσχημότητος· ἀλλ' ὅταν ἐπλησίαζέ τις αὐτῆν, καὶ τῆ συνωμίλει, ἐξέλεπε τοῦ χαρμῶν αὐτῆς ζωογονομένους κατὰ μικρὸν καὶ ἀντανακλῶντας τὰς ἡδύτας καὶ ἀνεπτυγμένας ιδέας αὐτῆς, καὶ τότε ἠδύεατο νὰ τὴν εὖρα ἐρασιμάσῃ.

Ἦτο πάντοτε μέλαινα ἐνδεδυμένη καὶ ἀφελῶς· ὑπὸ τὸν σεμνὸν δὲ αὐτὸν ἰματισμὸν καὶ τὴν διηκεῖ ψυχρότητα καὶ εὐγένειαν διεκρίνετο εὐκλειθισία μεγίστη· ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφανερῶτο ὅτι εἶχε ὑποφέρει μεγάλας ψυχικὰς καὶ σωματικὰς.

Ὁ Γάστων, τοῦναντίον, ἦτο νέος, καλλονῆς ἀνδρικῆς καὶ παιδικῆς συγχρόνως, εἶχε τὸ ἦθος ἀνοιχτὸν, μεγάλους ὀφθαλμοὺς μέλανας, ζωηροὺς καὶ ὑγροὺς, τοὺς χαρακτήρας εὐγενεῖς καὶ διακεκριμένους, σῶμα ὑψηλὸν καὶ χάριεν, καὶ χαρακτῆρα ζέοντα καὶ ὀρμητικόν, καταστελλόμενον ἐνίοτε ὑπὸ τῆς καρδίας του καὶ μάλιστα ἐκ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του.

Γεννηθεὶς ἐκ δευτέρου γάμου καὶ ὀρφανὸς εὐρεθεὶς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Στεφανίας, ἣτις κατεῖχε παρ' αὐτῷ θέσιν μητρός· τὴν ἠγάπα ἐμπαθῶς, καὶ μολονότι ἐρέρετο πρὸς αὐτὸν ὡς ἴση, τὴν ἐσέβετο καὶ ὑπετάσσετο αὐτῇ, ὡς τὸ εὐπειθέστερον παιδίον.

Ἡ Στεφανία συναναστρέφετο μόνον τὸ ἐσπέρας μετ' αὐτοῦ, διότι τὴν ἡμέραν εἶχε τὰς ἐργασίας του ἔξω τῆς οἰκίας· τότε λοιπὸν συνωμίλουν, καὶ ἀνεγίνωσκεν αὐτῇ διάφορα πράγματα καὶ διὰ διαφόρων διηγήσεων τῶν περιχώρων προσεπάθει νὰ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν αὐτῆς.

Ἐσπέραν τινὰ λοιπὸν ἐνῶ ἐκάθηντο μόνοι.

— Εἶπέ μοι ἀδελφὴ μου, διατί μένεις πάντοτε κεκλεισμένη; ἐννοεῖς ὅτι θέλεις ἀσθενήσῃ; αὔριον γίνεται γάμος εἰς τὸν Μαιλλέ καὶ προσεκλήθημεν, ἐλπίζω ὅτι θέλεις συγκατατεθῆ νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ.

— Εἶσαι τρελλὸς Γάστων.

— Διατί; δὲν ἐννοῶ.

— Διότι μοι προτείνεις νὰ ὑπάγω εἰς γάμον· ἡ ἡλικία μου καὶ τὸ πρόσωπόν μου Γάστων δὲν εἶναι εὐχάριστον θέαμα εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

— Δὲν ἔξεύρω διατί πάντοτε προβάλλεις τὴν ἡλικίαν σου· μήπως νομίζεις ὅτι ἐγίρασες;

— Εἶναι ἀδύνατον, ἀδελφὴ μου, ὅχι εἶναι ἀδύνατον.

— Στεφανία, ἐγὼ δ' ὅποιος πάντοτε ὑποχωρῶ εἰς σέ, δὲν θέλεις ὑποχωρήσαι μίαν φοράν εἰς ἐμέ· δὲν ἔξεύρεις πόσον θὰ εὐχαριστιθῶ νὰ σὲ ἰδῶ μαζί μου ἐκεῖ.

— Αἱ Θεέ μου! τέκνον μου ἐκεῖ θὰ εὖρης πλῆθος νεανίδων ὠραίων αἴτινες θὰ ἐπισύρωσι μετὰ περισσοτέρας εὐχαριστήσεως τὰ βλέμματά σου· ἐνῶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ἀντίθεσις ἀνυπόφορος ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς διὰ τῆς μελαγχολίας μου.

— Ἄ! μὴ ὁμιλεῖς οὕτω, ἀδελφὴ μου, γνωρίζεις ὅτι δὲν ὑπάρχει γυνὴ ἄλλη ἐν τῷ κόσμῳ δι' ἐμέ ἢ σὺ· τί με μέλει διὰ τὰς γυναῖκας; ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν μητέρα μου ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν ἀδελφὴν μου.

— Μὴ πιστεύης, Γάστων, ὅτι πάντοτε θὰ δύνασαι νὰ λέγῃς τὸ αὐτὸ, προσέθηκε Στεφανία ῥίψασα ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς βλέμμα ἐταστικόν.

— ὦ! θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε περισσότερο παντὸς ἄλλου· θὰ σὲ ἀγαπῶ... ἀλλὰ πάντοτε στρέφεις τὴν ὁμιλίαν, ὑποσχέθητί μοι ὅτι θὰ ἔλθῃς σὲ παρακαλῶ.

— Καὶ ὁ Γάστων ἠσπάσθη τὴν ἀδελφὴν του ὡς παιδίον ζητοῦν χάριν τινα παρὰ τῆς μητρός του.

— Μὴ σκέπτεσαι πλέον περὶ τούτου, Γάστων· ἀρκεῖ.

— Ἔστω ἄς γίνῃ ἡ θέλησίς σου, ἀδελφὴ μου· ἀλλὰ τούτο με λυπεῖ πολὺ.

— Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψῃς;

— Μεθαύριον πιστεύω. Ἄ! πῶς θὰ περάσῃς τὴν νύκτα ὀλοκλήρον μόνη!

— (Ἀκολουθεῖ.)

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συνδρομηταὶ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, οἱ ἐρωτήσαντες ἡμᾶς περὶ τοῦ παραρτήματος αὐτῆς τοῦ Κόμητος τοῦ Μοττέχριστου, εἰδοποιήθηκα ὅτι ἠρέετο ἐκιδόμενος ἀπὸ τῶν παρελθόντων μῆνα, ἤτοι 4-γύλα ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε.